

med Baerfomhed, og Thinget i det Hele, haaber jeg, vil det Samme; men vi maae ikke glemme, at det danske Folk ikke er noget saadant svagt, afkraestet og overtroist Folk, men at det er et sundt, religiøst og kristeligt Folk, som vil kunne taale, at man imellemstunder rører ved dets Jordomme eller dets Overtro, uden at derfor Troen gaaer tabt. Disse ere de væsentligste Indvendinger, som ere gjorte imod Lovforslaget, og det forekommer mig, at ingen af disse ere saaledes, at for deres Skyld skulde Forslaget egentlig falde bort; men min Bøn til Thinget er kun den, at det vil lade Sagen gaae videre, at det kan træde klart frem, hvad det er man vil, og at den Skygge kan heves, som nu hviler over Sagen og over Thinget, at vi prøve paa, i hvilken Form vi kunne bringe Udkastet, om det kunde blive ikke blot til en maaskee for Dissenterne gavnlig Lov, der kunde sskænke dem den Frihed, hvor- efter de sukke, men ogsaa blive en Lov, der kunde, i visse Forhold gjælde for Folkekirken og andre Samfund, en Lov, hvorefter Staten i det Hele taget ordner de religiøse Forhold af det Slags, som her er nævnt. Med det Dnske vil jeg slutte, og anbefale Sagens Fremme.

Cultusministeren: Jeg lovede Thinget og navnlig den ærede Forslagskiller en Oplysning, som jeg vil gribe dette Dieblif til at give, da jeg tillige har en Opfordring til at berigtige en Uttring af den sidste ærede Taler. Han kom til at sige, at Cultusministeren havde sagt her i Salen, at vi ingen Folkekirke havde. Dette vilde være et meget betænkeligt Udtryk i en Ministers Mund, baade imod Folket, hvis Meningen var, at udtale en streng Dom om Folkets religiøse Stemning og Tilstand, og med Hensyn til Grundloven, der udtrykkelig har sagt, at vi have en Folkekirke. Hvad jeg har sagt her i Salen, var, at vor Folkekirke hidtil ikke med Hensyn til Formen er en Menigheds-Kirke, men først gennem en ny Organisation kan blive det; dette er naturligviis noget meget Forskjelligt. Det ærede Medlem af Thinget, der har fremlagt Lovudkastet, rettede nylig det Spørgsmaal til mig, hvorledes det forholder sig med, at Placaten af 27de December 1842 om Tvangsdaab ikke blev overholdt. Det forholder sig dermed saaledes,

at paa Grund af Forhandlinger, der vare førte for min Indtrædelse i Ministeriet, og paa Grund af Anskuelser hos min Formand, som jeg fuldkommen billigede og tiltraadte, blev der under 7de December 1848 udvirket en allerhøieste Resolution, hvorved der, foruden adskillige andre Punkter, i Almindelighed blev bestemt, at hiin Placats Bestemmelse ikke skulde sættes i Værk med Hensyn til Baptisters Børn, og denne kongelige Resolution er bekyndgjort i Departementstidenden for 1848 Nr. 65, den blev tillige ved Circularer sendt til Biskopperne, for at komme til Geistlighedens og derved tillige til de Interesseredes Kundskab; det var, troer jeg, ogsaa den bedste Form at bringe den til Almuens Kundskab paa, da den tidligere Placat om Tvangsdaaben altid medførte Bevægelse mellem de Geistlige og Forældrene i denne Henseende. Hvad nu angaaer andre end Baptisters Børn, som skulde kunne blive udsatte for at tvinges til Daaben ifølge Placaten af 1842, saa har jeg antaget, at Navnet Baptister i Danmark har en saa ubestemt Begrændsning, at jeg maa ansee Enhver for Baptister, der erklærer, at hans religiøse Overbeviisning ikke tillader ham sit Barns Daab, og jeg har ved forekommen Anledning udtalt, at i intet saadant Tilfælde maatte Daaben fremtvinges.

Schack: Discussionen om nærværende Lov har, som det forekommer mig, bevæget sig noget udenfor det, som er Lovens Formaal, og jeg skal heller ikke nægte, at der er Punkter i selve Loven, som forekomme mig at falde noget udenfor det, som skulde være dens egentlige Diemed, Troesfriheden. Samler man forøvrigt den Discussion, som har været for og imod Loven, da synes de, som have stridt for den, som naturligt er, væsentlig at have støttet sig paa, at de onskede Troesfriheden, hvorimod de som have angrebet den, dog alle have erklæret ikke at ville have Troesvang. Disse Sidste have snarere deels angrebet enkelte Bestemmelser i Loven, deels søgt at paavise, at der ikke var den Stemning i Folket for denne Lov, som de maatte ansee ønskelig og nødvendig. Dersom man altsaa deels kunde uddrage det af Loven, der virkelig maatte ansees som Betingelse for at hjemle Troesfrihed, deels bort-